

- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα και αν ο ασφαλειοδότης ικανοποιήσει την κατοχυρωμένη με χρηματοοικονομική ασφάλεια απαίτηση του ασφαλειολήπτη χρησιμοποιώντας άλλα περιουσιακά στοιχεία του ασφαλειοδότη, πρέπει οι διατάξεις της οδηγίας 2002/47, και ιδίως τα άρθρα της 4 και 8, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ο ασφαλειοδότης πρέπει επίσης να εξαιρεθεί από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των πιστωτών του ασφαλειολήπτη (της τράπεζας) κατά τη διαδικασία εκκαθαρίσεως και ότι, για την ανάκτηση της χρηματοοικονομικής ασφάλειας, ο ασφαλειοδότης πρέπει να έχει προτεραιότητα έναντι των λοιπών πιστωτών στη διαδικασία εκκαθαρίσεως;

(¹) Οδηγία 2002/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουνίου 2002, για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας (ΕΕ 2002 L 168, σ. 43).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Vilniaus apygardos administracinis teismas (Λιθουανία) στις 3 Μαρτίου 2017 — UAB «Enteco Baltic» κατά Muitinės departamentą prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Υπόθεση C-108/17)

(2017/C 161/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: UAB «Enteco Baltic»

Καθού: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 143, παράγραφος 2, της οδηγίας για τον ΦΠΑ (¹) την έννοια ότι απαγορεύει σε φορολογική αρχή κράτους μέλους να αρνηθεί την εφαρμογή της απαλλαγής που προβλέπεται από το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της ίδιας οδηγίας απλώς και μόνον διότι κατά τον χρόνο εισαγωγής των αγαθών αυτά προορίζονταν να διατεθούν σε ένα μόνο πρόσωπο υποκείμενο σε ΦΠΑ και, ως εκ τούτου, στη διασάφηση της εισαγωγής δηλωνόταν μόνον ο αριθμός ΦΠΑ αυτού του προσώπου, πλην όμως, μεταγενέστερα, λόγω μεταβολής των συνθηκών, τα οικεία αγαθά παραδόθηκαν σε άλλο υποκείμενο σε φόρο πρόσωπο (υπόχρεο σε καταβολή ΦΠΑ) και στη δημόσια αρχή είχαν παρασχεθεί όλες οι πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα του πραγματικού αγοραστή;
- 2) Υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, μπορεί το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας για τον ΦΠΑ να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι έγγραφα, των οποίων δεν αμφισβητείται η γνησιότητα [e-AD (ηλεκτρονικό διοικητικό έγγραφο) και βεβαιώσεις e-ROR (ηλεκτρονικές εκθέσεις παραλαβής)] και βεβαιώνουν τη μεταφορά των αγαθών από φορολογική αποθήκη ευρισκόμενη στο έδαφος ενός κράτους μέλους σε φορολογική αποθήκη ευρισκόμενη στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, αποδεικνύουν επαρκώς τη μεταφορά των αγαθών σε άλλο κράτος μέλος;
- 3) Πρέπει το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας για τον ΦΠΑ να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι απαγορεύει σε φορολογική αρχή κράτους μέλους να αρνηθεί να εφαρμόσει την απαλλαγή που προβλέπεται από την ίδια ως άνω διάταξη εφόσον το δικαίωμα διαθέσεως μεταβιβάζεται στον αγοραστή των αγαθών όχι άμεσα αλλά μέσω προσώπων τα οποία ο ίδιος έχει ορίσει προς τούτο (μεταφορικές επιχειρήσεις/φορολογικές αποθήκες);
- 4) Αντιβαίνει μια διοικητική πρακτική προς την αρχή της ουδετερότητας του ΦΠΑ και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης όταν βάσει αυτής της πρακτικής η ερμηνεία είναι διαφορετική όσον αφορά, αφενός, το τι θα πρέπει να λογίζεται ως μεταβίβαση του δικαιώματος διαθέσεως και, αφετέρου, το ποια αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να προσκομισθούν προς απόδειξη της εν λόγω μεταβίβασεως, αναλόγως του αν έχει εφαρμογή το άρθρο 167 ή το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας για τον ΦΠΑ;

- 5) Περιλαμβάνει το πεδίο εφαρμογής της αρχής της καλής πίστεως ως προς την επιβολή του ΦΠΑ και το δικαίωμα προσώπων να απαλλάσσονται από τον ΦΠΑ κατά την εισαγωγή (σύμφωνα με το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, της οδηγίας για τον ΦΠΑ) σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, δηλαδή όταν το τελωνείο δεν αναγνωρίζει στο υποκείμενο σε φόρο πρόσωπο το δικαίωμα απαλλαγής από τον ΦΠΑ κατά την εισαγωγή με την αιτιολογία ότι δεν πληρούνται οι όροι περαιτέρω μεταφοράς των αγαθών εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης (άρθρο 138 της οδηγίας για τον ΦΠΑ);
- 6) Έχει το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, της οδηγίας για τον ΦΠΑ την έννοια ότι απαγορεύει διοικητική πρακτική κράτους μέλους βάσει της οποίας η υπόθεση ότι (i) το δικαίωμα διαθέσεως δεν μεταβιβάσθηκε σε συγκεκριμένο αντισυμβαλλόμενο και (ii) ο υπόχρεος σε φόρο γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει το ενδεχόμενο τελέσεως απάτης σε σχέση με τον ΦΠΑ εκ μέρους του εν λόγω αντισυμβαλλόμενου, στηρίζεται στο γεγονός ότι η επιχείρηση επικοινωνούσε με τους αντισυμβαλλομένους της με ηλεκτρονικά μέσα επικοινωνίας και ότι, κατόπιν έρευνας την οποία διενήργησε η φορολογική αρχή, διαπιστώθηκε ότι οι αντισυμβαλλόμενοι δεν ασκούσαν επαγγελματική δραστηριότητα στις δηλωθείσες επαγγελματικές τους διευθύνσεις ούτε δήλωναν τον ΦΠΑ που αντιστοιχούσε στις συναλλαγές τους με το υποκείμενο σε φόρο πρόσωπο;
- 7) Πρέπει το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, της οδηγίας για τον ΦΠΑ να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι, καίτοι ο υπόχρεος σε φόρο υπέχει την υποχρέωση να αποδείξει ότι δικαιούται απαλλαγής από τον φόρο, εντούτοις αυτό δεν σημαίνει ότι η αρμόδια δημόσια αρχή, η οποία αποφαινεται σχετικά με το ζήτημα της μεταβίβασης του δικαιώματος διαθέσεως, δεν υπέχει υποχρέωση συγκεντρώσεως πληροφοριακών στοιχείων επί των οποίων έχουν πρόσβαση αποκλειστικά και μόνον οι δημόσιες αρχές;

(¹) Οδηγία 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ L 347, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Ισπανία) στις 3 Μαρτίου 2017 — Bankia S.A. κατά Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán και María Concepción Marí Merino

(Υπόθεση C-109/17)

(2017/C 161/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Επισπεύδουσα: Bankia S.A.

Καθών η εκτέλεση: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán και María Concepción Marí Merino

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει η οδηγία 2005/29/ΕΟΚ (¹) να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι αντιβαίνει στο άρθρο της 11, ως δυσχεραίνουσα ή εμποδίζουσα τον δικαστικό έλεγχο των συμβάσεων και των πράξεων που μπορεί να υποκρύπτουν αθέμιτες εμπορικές πρακτικές, εθνική νομοθεσία όπως η ισχύουσα ισπανική ρύθμιση περί εκτελέσεως ενυπόθηκων απαιτήσεων —άρθρα 695 και επόμενα του LEC [Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας], σε συνδυασμό με το άρθρο 552, παράγραφος 1, του LEC — στην οποία δεν προβλέπεται έλεγχος, ούτε αυτεπαγγέλτως ούτε κατόπιν αιτήσεως διαδίκου, των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών;
- 2) Πρέπει η οδηγία 2005/29/ΕΟΚ να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι αντιβαίνει στο άρθρο της 11 εθνική νομοθεσία όπως η ισπανική ρύθμιση, άρθρα 5 και 6, σε συνδυασμό με το άρθρο 15, του Real-Decreto Ley 6/2012, της 9ης Μαρτίου 2012, που δεν εγγυάται την πραγματική τήρηση του κώδικα συμπεριφοράς αν ο επισπεύδων αποφασίσει να μην τον εφαρμόσει;